

“Vă scrie Mirela din Italia”...

Nu am nicio poză în costum național, pe care să o public pe prima pagină, ca să vă dovedesc că sunt mândră că sunt româncă, nu m-am prins, niciodată, în vreo oră, de 1 Decembrie, la poalele Coloseului, sau în alte locuri din Italia, fluturând un tricolor, dar îi admir pe cei care o fac; nu am stat la rând, în frig și ploaie, ca să pot vota, la ultimele alegeri, și nu am votat pentru că *îmi vroiam țara înapoi*. Și, totuși, am hotărât să vă scriu.

Nu am plecat pentru că aveam un creier genial, care se putea realiza doar *dincolo*, și nici nu am plecat la muncă, nu intru, așadar, în categoria *căpșunarilor* și nici în cea a *badantelor*.

Nu trimit bani în țară, din simplul motiv că, din fericire, cei pe care i-am lăsat acasă acum 14 ani, nu au nevoie de banii mei. Plătesc la Sistemul Public de pensii, ca persoană privată, de vreo 10 ani. Nu mi-am construit nicio casă în România și am făcut nicio investiție, nu contribui prea mult la creșterea PIB-ului de la noi, altfel decât cheltuind, cu măsură și cu decență, ceva bani atunci când vin acasă, cumpărând produse românești. Nu am niciun doctorat și niciun masterat, doar o licență în filologie, (specializare care s-a pierdut în negura vremurilor), obținută la Facultatea de Litere din Cluj, în 1992.

Nu sunt înscrisă în vreun partid, vreo ligă sau vreo asociație dintre cele 94 românești, existente în Italia și prezente pe site-ul Ministerului de Externe. Când lucram ca ziaristă și aveam nevoie de informații sau declarații oficiale din partea reprezentanților românilor din Italia, trebuia să dau zeci de telefoane și eram nevoită să ascult cum fiecare dintre lideri ținea să precizeze că el este adevăratul lider și că, ceea ce declaraseră alții, nu conta.

Am votat la toate alegerile din ultimii ani, dar am evitat să scriu despre politică sau despre politicieni. Sunt un observator atent al realității din țară și păstrez, încă, bunul obicei (sau e doar deformație profesională!) de a verifica, din mai multe surse, o informație pe care o găsesc prin ziare sau pe facebook. Urăsc orice formă de manipulare mediatică și încerc să rămân lucidă și să analizez, fără patos, ceea ce se întâmplă la noi. Nu mi-a trecut niciodată prin gând să scriu vreo scrisoare lui Ponta, Johannis, vreunui ministru sau românilor de acasă și să o trimit ziarelor spre publicare. Nu-mi place limbajul agresiv, muștrător și arogant utilizat, adesea, în unele dintre aceste *scrisori de departe*. Nu aș fi putut să scriu niciodată despre *paralizia mentală a românilor rămași în țară* și nici despre *micii și uleiul* care decid, încă, cine va câștiga alegerile. Nu mă simt în stare să

dausfaturi românilor despre cum să protesteze, cum să se revolte, cum să voteze sau, celor care ne conduc, despre cum să rezolve problemele României.

Nu-mi place să critic excesiv ceea ce se întâmplă la noi și nici să idealizez ceea ce se întâmplă *dincolo*, dar, poate, doar pentru că nu trăiesc în Germania, Belgia sau Suedia, ci...în Italia, o țară splendidă și imperfectă. Poate că nu iubesc suficient de mult România sau nu am destul simț civic ca să iau atitudine, de fiecare dată când se întâmplă o *nedreptate* sau un *abuz* în țara mea. Dar, ca mine sunt, cred, milioane de români tăcuți și discreți, fiecare cu povestea lui de viață, pe care și-o trăiește cu demnitate, sau cu disperare, prin vreun colț de lume: o sumă de vise, proiecte, izbânzi, frustrări, umilințe, renunțări, doruri...

Nu am scris nimic despre declarațiile nefericite, exprimate în limbaj de mahala, ale fostului ministru Ioan Rus, dar nu m-am simțit jignită, personal, doar pentru că aparțin și eu *diasporei*. Poate pentru că eu nu trimit bani acasă... M-a revoltat faptul că un membru al guvernului poate să aibă un astfel de limbaj, dar m-a deranjat și solidaritatea excesivă a românilor din țară cu *căpșunarii*, altădată blamați, exprimată, patetic, în texte ipocrite, publicate în presă. Nu am înțeles de ce e nevoie ca cineva să ceară scuze românilor din străinătate, pentru ceea ce statul român nu face pentru ei și pentru copiii lor, lăsați acasă. Mă enervează că se atribuie, în mod fals, *diasporei* capacitatea de a alege președinți sau de a schimba guverne și miniștri și i se atribuie o atitudine generală de aroganță și superioritate față de cei rămași, cu

scopul de a crea o ruptură profundă, care să dezbină și mai mult societatea românească. Mă enervează modul golănesc în care unii avertizează, amenințător: *Nu te lega de diasporă!*

În fine, cred că acest cuvânt, *diasporă*, merită mai multă atenție, atunci când e utilizat, în mod excesiv, în diverse forme fără fond.

Diaspora e un cuvânt de origine grecească, care înseamnă "diseminare". Descrie procesul de migrare a unui întreg popor, obligat să-și abandoneze propria țară și să se răspândească în toată lumea. Adesea e confundat cu termenul de "migrație". Diaspora, în realitate, e o mișcare forțată a unui grup omogen minoritar, într-o altă țară decât cea proprie, grup care manifestă dorința comună de a se putea întoarce în țara de

origine.